

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/23/2022
Identifikačné číslo spisu:	1221202819
Dátum vydania rozhodnutia:	18.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1221202819.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcov: 1. MUDr. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., F., 2. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. 3. Bc. F. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., 4. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. 5. H. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. 6. Doc. Ing. T., CSc., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., 7. MAKYTA, a.s., so sídlom 1. mája 882/46, 020 25 Púchov, IČO: 31 599 168, všetci zastúpení: ULC Čarnogurský s.r.o., so sídlom Tvarožkova 5, Bratislava, IČO: 35 975 016, proti žalovanému: Arca Investments, a.s., v reštrukturalizácii, so sídlom: Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 35 975 041, zastúpenému AG LEGAL s.r.o., Landererova 8, Bratislava, IČO: 50 326 511, v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7CbZm/32/2021, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2021, č. k. 3CoZm/21/2021-2090, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcov o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobcom 1/ až 7/ n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež „súd prvej inštancie“), uznesením zo 14. júla 2021, č. k. 7CbZm/32/2021-1591, zamietol návrh žalobcov na nariadenie zabezpečovacieho a neodkladného opatrenia (výrok I. a II.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania bol návrh žalobcov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia (ďalej tiež len „návrh“). Prostredníctvom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa žalobcovia domáhali zriadenia záložného práva v ich prospech, a to na akcie žalovaného v obchodnej spoločnosti Finportal, a.s., so sídlom Pribinova 4, Bratislava, IČO: 45 469 156 (ďalej tiež „Finportal, a.s.“), konkrétne na 50 ks akcií v menovitej hodnote 1000,- eur jednej akcie, do momentu právoplatného zrušenia zabezpečovacieho opatrenia.

Zároveň prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žiadali žalobcovia uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k nakladaniu s predmetnými akciami, a súčasne povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov, ktorými by došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetným akciám. Žalobcovia v návrhu uviedli, že jeho účelom je zabezpečenie ich pohľadávok voči žalovanému, z titulu neuhradených zmenkových súm z vlastných zmeniek vystavených žalovaným. Poukázali na skutočnosti, ktoré podľa

nich osvedčovali zlú finančnú situáciu žalovaného a aj celej finančnej skupiny Arca Capital, ktorej členom je aj žalovaný, v dôsledku čoho majú dôvodnú obavu, že môže dôjsť k ohrozeniu uspokojenia ich pohľadávok a keďže žalovaný sa účelovo zbavuje majetku, ktorý by mohol slúžiť na uspokojenie ich pohľadávok. Na podporu svojich tvrdení predložili súdu prvej inštancie listinné dôkazy, najmä účtovné závierky a účtovné výkazy žalovaného a dotknutých obchodných spoločností, e-mailovú komunikáciu medzi sporovými stranami, protokoly o odovzdaní zmeniek s kópiami zmeniek, rámcové zmluvy o investičnej spolupráci, insolvenčný návrh žalovaného podaný na „Městský soud v Praze“ (ďalej „Městský soud v Prahe“ v príslušnom tvare). Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenia § 324 ods. 1 a 3, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1 a 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1 a 2, § 343 ods. 1 a 3, § 344

zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov

(ďalej len „CSP“), dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu. Z listinných dôkazov mal síce osvedčený trvajúci zmenkový nárok žalobcov voči žalovanému, avšak nemal osvedčenú opodstatnenosť tvrdenej obavy žalobcov z možného ohrozenia exekúcie, uspokojenia

ich pohľadávok, ktoré by odôvodňovali nariadenie navrhovaných súdnych opatrení.

Uvedené závery odôvodnil tým, že pokiaľ žalovaný požiadal o reštrukturalizáciu,

tak ide o legitímny nástroj na zlepšenie zlej ekonomickej situácie a jeho zámerom

nie je zníženie majetku dlžníka na úkor svojho veriteľa, naopak je prejavom snahy svojich veriteľov uspokojiť, hoci pomerne. Pritom žalobcovia netvrdili, že by ako veritelia využili možnosť prihlásiť svoje pohľadávky do uvedeného insolvenčného konania.

V čase rozhodovania nemal súd osvedčené skutkové tvrdenia týkajúce sa obavy žalobcov o pokračovaní úkonov žalovaného smerujúcich k zbavovaniu sa svojho majetku.

Vo vzťahu k majetku žalovaného na území Českej republiky považoval súd prvej inštancie

za relevantné, že v zmysle rozhodnutia Mestského súdu v Prahe, č. k. MPSH 98 INS 723/2021-A-186 zo dňa 11. mája 2021, je žalovaný povinný zdržať sa nakladania s majetkom v Českej republike. Súčasne Okresný súd Bratislava I, rozhodnutím zverejneným v Obchodnom vestníku SR pod č. 113/2021 zo dňa 14.06.2021, vydanom v konaní vedenom

pod sp. zn. 33K/24/2021, začal konkurzné konanie voči žalovanému, čím bola obmedzená činnosť žalovaného len na bežné právne úkony pod sankciou odporovateľnosti týmto právnym úkonom a na majetok patriaci žalovanému v dôsledku tohto rozhodnutia nemožno začať výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že v tomto prípade nebola osvedčená potreba neodkladnej úpravy pomerov

a ani existencia obavy z možného zmarenia exekúcie, preto návrh zamietol v celom rozsahu. Zvýraznil tiež tvrdenie žalobcov, že svoje nároky zo splatných zmeniek

si na súde ani neuplatnia, pričom bez exekučného titulu nemôže nastať situácia ohrozenia/zmarenia exekúcie. Pritom podľa § 343 ods. 3 CSP výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

Za osvedčenú nepovažoval ani hodnotu akcií spoločnosti Finportal, a.s.,

a tým ani proporionalitu medzi navrhovanými opatreniami a hodnotou pohľadávok žalobcov.

Uzavrel, že v danom prípade absentovalo osvedčenie potreby neodkladnej úpravy pomerov

ako aj existencie obavy z budúceho zmarenia exekúcie ako základných podmienok

pre vyhovenie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, resp. neodkladného opatrenia.

3. Na (spoločné) odvolanie žalobcov 1/ až 7/ Krajský súd v Bratislave

(ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 30. septembra 2021, č. k. 3CoZm/21/2021 - 2090, rozhodol tak, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (II. výrok). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné a ním napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne. Uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a „dôvodnosť“ (pozn. dovolacieho

súdu - správne malo byť uvedené „nedôvodnosť“) návrhu na vydanie zabezpečovacieho a neodkladného opatrenia, pričom konštatoval správnosť skutkových a právnych dôvodov napadnutého uznesenia s tým,

že žalobcovia neosvedčili potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami.

Uviedol, že osvedčenie ohrozenia prípadnej exekúcie je potrebné posudzovať aj vo vzťahu ku konaniu žalovaného, a teda či vykonáva nejaké kroky, ktoré môžu u žalobcov vzbudiť dôvodné obavy, že prípadná exekúcia môže byť ohrozená. Bez osvedčenia konkrétnych postupov a správania sa žalovaného, ktoré takúto obavu u žalobcov vyvolalo, nie je možné považovať podmienku prípadného ohrozenia exekúcie za splnenú. Existencia dlhu ešte sama o sebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. S odkazom na judikát R 20/1998 uviedol, že žalobcovia neosvedčili, že by správanie žalovaného smerovalo k úmyselnému zmenšeniu jeho majetku, a teda, že by prípadná exekúcia mohla byť ohrozená.

4. Ďalej odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobcovia navrhli nariadiť súčasne obe opatrenia, tak v zmysle § 324 ods. 3 CSP súd neodkladné opatrenie nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. V danom prípade by nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (zriadením záložného práva na majetkové hodnoty vo vlastníctve žalovaného) bolo objektívne možné, preto je „nárok“ (správne malo byť uvedené „návrh“ - pozn. dovolacieho súdu) na nariadenie neodkladného opatrenia nedôvodný. Pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia však neboli osvedčené materiálne dôvody. V tejto súvislosti poukázal na to, že konkurzné konanie na majetok žalovaného, vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33K/24/2021, bolo prerušené, pričom samotné začatie konkurzného konania má voči žalovanému účinky zmysle § 14 ods. 5 písm. c) ZKR, podľa ktorého na majetok patriaci dlžníkovi nemožno pre záväzok dlžníka zabezpečený zabezpečovacím právom začať ani pokračovať vo výkone zabezpečovacieho práva; tento účinok sa nevzťahuje na výkon zabezpečovacieho práva vzťahujúceho sa na peňažné prostriedky, pohľadávky z účtu v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, štátne dlhopisy, prevoditeľné cenné papiere alebo na pokračovanie vo výkone zabezpečovacieho práva dobrovoľnou dražbou podľa osobitného predpisu. Na základe uvedeného považoval odvolací súd návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému za nedôvodný.

5. Ohľadom namietanej obavy z prípadného ohrozenia exekúcie z dôvodu, že na základe uznesenia Mestského súdu v Prahe č.j.: MSPH 98 INS 723/2021 -A-186 zo dňa 11. mája 2021 bol zistený úpadok žalovaného a bolo začaté insolvenčné konanie, odvolací súd uviedol, že sa týka výlučne majetku žalovaného nachádzajúceho sa na území Českej republiky. Aj keď toto môže u žalobcov vzbudiť určitú obavu o prípadnú vymožiteľnosť ich pohľadávok, tak takáto obava bez ďalšieho nemôže byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keďže žalobcovia neosvedčili žiadnu skutočnosť, že žalovaný vykonáva v súvislosti s uvedeným uznesením také úkony, ktoré by mohli u žalobcov vzbudiť dôvodné obavy, že prípadná exekúcia týkajúca sa majetku žalovaného na území Slovenskej republiky môže byť ohrozená.

6. Pokiaľ žalobcovia poukázali na to, že žalovaný v roku 2019 poskytol prepojeným účtovným jednotkám pôžičky v sume 515 242 241,- eur, pričom podľa názoru žalobcov táto finančná investícia mala slúžiť na poskytnutie pôžičiek prepojeným obchodným spoločnostiam žalovaného, čiže sa domnievajú, že primárne neslúžila na investovanie, ale na sanáciu prepojených obchodných spoločností žalovaného, a teda, že žalovaný, napriek krátkodobej splatnosti zmeniek, zjavne nepoužil finančné prostriedky na rezervu a na uspokojenie veriteľov, ale na iný účel, tak s uvedeným tvrdením žalobcov sa odvolací súd vysporiadal úvahou, v zmysle ktorej cieľom podnikania skupiny Arca Capital, je generovať kapitálový rast

v strednodobom a dlhodobom časovom horizonte. Podľa odvolacieho súdu poskytovanie pôžičiek iným subjektom nie je spôsobilé ohroziť prípadné uspokojenie zmenkovej pohľadávky a investičná činnosť žalovaného, ktorá sa prejavuje v kolísaní hodnoty finančných prostriedkov na účtoch žalovaného alebo v kolísaní hodnoty majetku na základe účtovnej závierky, nemôže bez ďalšieho osvedčiť prípadnú obavu

žalobcov z ohrozenia exekúcie.

7. K tvrdeniam žalobcov o ukracujúcom úkone zbavovania sa majetku žalovaného prostredníctvom zmluvy zo dňa 8. apríla 2020 o zriadení záložného práva k pohľadávkam na zabezpečenie splatenia pohľadávok NOVA Money Market, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s., voči Arca Investments, odvolací súd poukázal na možnosť žalobcov odporovateľné úkony žalovaného napadnúť súdnou cestou v súlade s právnym poriadkom SR. Doložené články publikované v Denníku N považoval odvolací súd síce za možný dôvod zvýšenej obavy žalobcov, avšak nie za spôsobilé osvedčiť nekalé konanie žalovaného. Zopakoval, že samotná obava žalobcov môže byť len ich subjektívna predstava, ale bez osvedčenia konkrétnych postupov a správania sa žalovaného, ktoré by takúto obavu u žalobcov vyvolalo, nie je možné považovať podmienku prípadného ohrozenia exekúcie za splnenú. Podľa odvolacieho súdu žalobcovia v konaní neosvedčili potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi stranami, pretože neosvedčili hodnoverným spôsobom také konkrétne konanie žalovaného, ktoré by vzbudzovalo obavu, že žalovaný vykonáva úkony alebo sa správa tak, že účelovo smeruje k zmareniu uspokojenia pohľadávky žalobcov 1/ až 7/.

8. Záverom odvolací súd dal do pozornosti, že v súvislosti s majetkom, na ktorý sa má vzťahovať zabezpečovacie opatrenie, musí byť posúdená zásada proporcionality, čiže primeranosti zásahov do majetkových pomerov žalovaného, a to aj vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej sa má zriadiť zabezpečovacie opatrenie. Z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, že žalobcami tvrdené pohľadávky sú vo vyššej hodnote ako je nominálna hodnota akcií, na ktoré má byť zriadené záložné právo. Žalobcovia neosvedčili aktuálnu trhovú hodnotu 50 ks akcií spol. Finportal, a.s., a preto súd posudzoval vzťah proporcionality vo vzťahu k nominálnej hodnote predmetných akcií. Odvolací súd dospel k názoru, že princíp proporcionality nebol porušený, avšak ide o jeden z posudzovaných predpokladov dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia. K námietke, že vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov v SR v iných obdobných veciach, bolo žalobcom voči spol. Arca Capital a žalovanému v niektorých konaniach súdom nariadené neodkladné opatrenie alebo zabezpečovanie opatrenie, odvolací súd naopak poukázal na viaceré konania, v ktorých boli posudzované obdobné skutkové a právne otázky, pričom došlo k zamietnutiu návrhov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia alebo neodkladného opatrenia. Odvolací súd v danej veci dospel k názoru, že neboli splnené podmienky na nariadenie zabezpečovacieho a neodkladného opatrenia v súlade s ust. § 343 ods. 1 CSP, v spojení s § 325 ods. 1 CSP.

9. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote (spoločné) dovolanie všetci žalobcovia (ďalej tiež „dovolatelia“) a jednotne navrhli napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že v konaní došlo k vadám podľa ust. § 420 písm. f) CSP a ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Dovolatelia považujú napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, tvrdiac, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu v danej veci. Dovolatelia majú za to, že riadne preukázali skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán a že boli splnené zákonné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho a neodkladného opatrenia.

11. V súvislosti s preukázaním svojej dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie dovolatelia poukázali na hospodársky výsledok žalovaného za rok 2018 a 2019 s tým, že v zmysle obsahu príslušných účtovných závierok žalovaného uvádzaná finančná investícia neslúžila na investovanie, ale na sanáciu prepojených obchodných spoločností. Ďalej poukázali na mailovú komunikáciu so žalovaným, prostredníctvom ktorej ich žalovaný ubezpečoval o jeho priaznivej finančnej situácii a solventnosti vo vzťahu k pohľadávkam dovolateľov voči žalovanému. K tvrdenej dôvodnosti svojej obavy z ohrozenia exekúcie odkázali aj na insolvenčný návrh podaný žalovaným na Mestský súd v Prahe, v ktorom žalovaný vyčíslil celkovú

výšku dlhov, pričom dovolatelia uviedli, že v závislosti od predajnej hodnoty aktív žalovaného, má dôjsť len k pomernému uspokojeniu nezabezpečených veriteľov do výšky od 31% do 65% z ich pohľadávok. Dovolatelia zaobstarali posudok o platobnej schopnosti žalovaného, ktorý vyhotovila obchodná spoločnosť Creditreform, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 75, Bratislava IČO: 51 945 860 a táto ratingová agentúra v posudku uviedla, že vzhľadom na začaté konkurzné konanie a výšku záväzkov v porovnaní s celkovou hodnotou aktív, sú ohrozené akékoľvek prípadné exekúcie pohľadávok. Dovolatelia poukázali aj na úkony žalovaného, ktorými malo dôjsť k zvýhodneniu niektorých veriteľov, ako príklad uviedli obchodnú spoločnosť NOVA Money Market, a.s., v prospech ktorej bolo zriadené záložné právo na pohľadávky žalovaného voči obchodnej spoločnosti Silverside, a.s., pričom v dôsledku pristúpenia k výkonu záložného práva sú dovolatelia toho názoru, že došlo k uprednostneniu iného veriteľa, a tým pádom k zmenšeniu majetku žalovaného na úkor ostatných veriteľov. V súvislosti s tvrdením aj o ukracujúcich úkonoch žalovaného dovolatelia uviedli viacero prípadov.

12. Dovolatelia vo zvyšnej časti dovolania uvádzali z hľadiska skutkového stavu a právneho posúdenia dôvody, ktoré podľa nich majú osvedčovať opodstatnenosť podaného návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia.

Záverom poukázali na rozhodnutia súdov v obdobných veciach (Okresný súd Topoľčany, Okresný súd Nitra, Okresný súd Bratislava IV, Krajský súd v Bratislave), v ktorých súdy vyhovelí návrhom na nariadenie zabezpečovacieho alebo neodkladného opatrenia, pričom predmetnými rozhodnutiami bola poskytnutá ochrana veriteľom spoločností patriacich do finančnej skupiny Arca Capital. Dovolatelia považovali za vo výsledku nespravodlivé, že sa dostali do nevýhodnejšej pozície oproti iným veriteľom žalovaného zabezpečených nariadenými opatreniami súdov v označených rozhodnutiach.

13. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný a označil ho za procesne neprípustné, keďže podľa jeho názoru neboli splnené podmienky podľa ust. § 420 písm. f) CSP a navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Podľa názoru žalovaného uznesenie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a ani nekonzumuje vec samu, nakoľko prostredníctvom rozhodnutia o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho a neodkladného opatrenia nemôže dôjsť k trvalej úprave pomerov medzi stranami sporu z dôvodu, že predmetným rozhodnutím nedošlo k trvalému vyriešeniu problematiky ohľadom nároku žalobcov voči žalovanému na uhradenie pohľadávok. Žalobcovia síce uvádzajú ako jeden z dovolacích dôvodov vadu konania podľa ust. § 420

písm. f) CSP, avšak uvedený dovolací dôvod bližšie nešpecifikujú a nekonkretizujú, akým postupom súdu malo dôjsť k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý súdny proces.

Procesný postup súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu, nie je zaťažený žiadnou vadou, ktorá by odôvodňovala prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

Ohľadom dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný poukázal na znenie ust. § 421 ods. 2 CSP s tým, že dovolanie nie je ani v tomto prípade prípustné.

14. K vyjadreniu žalovaného dovolatelia repliku nepodali.

15. Žalovaný následne oznámil súdu, že v reštrukturalizačnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33R/5/2021, bola povolená reštrukturalizácia žalovaného s účinkami povolenia reštrukturalizácie ku dňu 15. júla 2022, na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. júla 2022, zverejneného dňa 14. júla 2022 v Obchodnom vestníku SR č. 135/2022 pod položkou K041214, pričom v uznesení o povolení reštrukturalizácie súd uznal reštrukturalizáciu za vedľajšie insolvenčné konanie.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“, „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP)

bez nariadenia pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok treba odmietnuť.

17. Primárne pri skúmaní podmienok, za ktorých môže konať a rozhodnúť o dovolaní, sa dovolací súd zaoberal účinkami povolenia reštrukturalizácie žalovaného, ktoré nastali

15. júla 2022 t.j. dňom nasledujúcim po publikácii uznesenia Okresného súdu Bratislava I

sp. zn. 33R/5/2021 zo 7. júla 2022, v Obchodnom vestníku SR. Účinky povolenia reštrukturalizácie vo vzťahu k určitým druhom súdnych a iných konaní upravuje zákon

č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) v ust. § 118 ods. 4 tak, že súdne a rozhodcovské konania o pohľadávkach, ktoré

sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou, sa povolením reštrukturalizácie prerušujú; tieto nároky možno uplatniť voči dlžníkovi len spôsobom podľa § 120 ods. 1 a § 124 ods. 4.

Podľa dovolacieho súdu z uvedeného zákonného ustanovenia a contrario vyplýva, že účinky prerušenia sa netýkajú dovolacieho konania, ktorého predmetom je rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdzujúce rozhodnutie o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia súdu, pokiaľ nejde priamo o konanie o nároku/pohľadávkach, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou. Preto dospel k záveru, že k prerušeniu dovolacieho konania ex lege nedošlo.

18. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

19. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane vyjadril záver, aktuálny

aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domáť sa na súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

21. Dovolatelia ako v konaní samostatne stojace sporové strany podali (spoločné) dovolanie odôvodnené totožnými dôvodmi, vyvedenými kumulatívne z ust. § 420 písm. f) CSP a z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť

v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 v spojení s § 431 ods. 1 CSP a/alebo § 421 CSP v spojení s § 432

ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 8. júna 2017).

23. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje

za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP). Súčasná právna úprava však už neumožňuje súdu ex offio prihliadať

na vady zmätočnosti, t.j. závažné procesné pochybenia, v dôsledku existencie ktorých

je potrebné rozhodnutie vždy zrušiť. Tieto vady vznikajú ako dôsledok nesplnenia procesných podmienok konania [vady zmätočnosti podľa § 420 písm. a) - d) CSP] alebo ich zákon za vady zmätočnosti sám označuje [vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e) a f) CSP]. (II. ÚS 347/2022)

K prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

24. Pokiaľ dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, tak ide o dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

25. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

26. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

27. Dovolací súd len pre úplnosť uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj otázka procesnoprávna. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (v tejto súvislosti porovnaj rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

28. Z obsahu dovolania však nebolo možné identifikovať právnu otázku, ktorá by podľa dovolateľov mala byť vyriešená odvolacím súdom.

29. Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

30. Podľa § 357 písm. d) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

31. V nadväznosti na vyššie citovanú právnu úpravu relevantné a primárne vo vzťahu k tejto časti dovolania bolo, že v samotnom znení ustanovenia § 421 ods. 2 CSP sú taxatívne vymedzené rozhodnutia odvolacieho súdu, voči ktorým nie je prípustné dovolanie podané v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP. Medzi takéto rozhodnutia patrí aj rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní podanom proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

32. Dovolací súd preto v tejto časti dovolanie žalobcu odmietol (§ 447 písm. c/ CSP), pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 421 ods. 2 CSP).

K prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 CSP.

33. Podľa ust. § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci

samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Najskôr sa dovolací súd musel zaoberať otázkou, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu predstavuje spôsobilý predmet procesne prípustného dovolania z hľadiska toho, či spĺňa podmienku rozhodnutia súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí (§ 420 CSP). Z tohto hľadiska bola relevantná výroková časť napadnutého rozhodnutia (podľa § 423 CSP dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné).

35. Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (R 76/2018; Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018). Rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení, vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu, má povahu rozhodnutia vo veci samej za predpokladu, že samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. To je splnené v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia po skončení konania a v prípade návrhov pred jeho začatím, na ktoré v zmysle § 336 ods. 1 CSP nenadväzuje žaloba (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 1086; rovnako tiež napr. uznesenie Najvyššieho súdu z 5. januára 2017, sp. zn. 5Obdo/76/2016). V danom prípade ide o návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej, pričom na tento návrh nenadväzuje žaloba. Vyplýva to zo samotného návrhu, ako aj z v celom konaní konzistentných tvrdení dovolateľov, že žalobu vo veci samej proti žalovanému (o zaplatenie peňažnej pohľadávky s príslušenstvom, zmenkou zabezpečenou) podať nemienia, z dôvodu nezvyšovania vlastných nákladov. Navyše ide o prípad, v ktorom súd prvej inštancie návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené a aj z tohto dôvodu, daného povahou rozhodnutí súdov nižších inštancií, je potrebné na takýto prípad nahliadať tak, že na predmetný návrh nenadväzuje žaloba. Preto dovolací súd považoval napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia o veci samej, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd pristúpil k prieskumu, či v danom prípade ide o konanie súdu postihnuté dovolateľmi namietanou vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP.

36. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP, na ktoré dovolatelia odkazovali v dovolaní, zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej tiež „ústava“).

37. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

38. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie a rozhodnutie súdov v prejednávanej veci tak, aby konanie ako celok bolo nielen zákonné, ale aj spravodlivé.

39. So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že procesne nesprávnym, nezákonným postupom odvolacieho súdu bolo zasiahnuté do ich práva na spravodlivý proces.

40. Dovolatelia k dôvodu dovolania uplatnenému v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP argumentovali vo všeobecnej rovine, pričom v nadväznosti na obsahlu rekapituláciu skutkových okolností, dôkazov, dotknutých rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií, rozhodnutí iných súdov nižších inštancií a na vlastný právny náhľad na vec samotnú, uviedli, že konanie ako celok musí vykazovať znaky spravodlivosti, nestačí jedna izolovaná vada

na uplatnenie dovolania a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude dovolanie prípustné vždy. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý súdny proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

41. Dovolací súd uvádza, že s týmito všeobecnými postulátmi je v zásade možné súhlasiť. Pre možnosť vecného prieskumu v danej veci, posúdenia prípustnosti dovolania a v prípade dôvodov vyvodzovaných z ust. § 420 ods. 1 písm. f) CSP aj dôvodnosti dovolania, je však potrebné konkrétne vymedziť, v čom má spočívať dovolaním namietaná vada, teda akým nesprávnym procesným postupom súd znemožnil dovolateľom uskutočňovanie im patriacich procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Vyplyva to z ust. § 431 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

42. Dovolací súd, posudzujúc podané dovolanie podľa jeho obsahu (§ 438 ods. 1 CSP, § 124 ods. 1 CSP), v ktorom sa súbežne prelína dovolacia argumentácia z hľadiska skutkového stavu, právneho posúdenia veci a procesného postupu v konaní, identifikoval tri námietky, ktoré podľa dovolateľov majú predstavovať vady znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, a to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a/ je arbitrárne, b/ nie je dostatočne odôvodnené a c/ porušuje zásadu právnej istoty a legitímnych očakávaní dovolateľov.

43. Dovolací súd vzhľadom na osobitný charakter opatrení súdu, a teda aj rozhodovania o návrhoch na ich nariadenie podľa úpravy v § 324 a nasl. CSP, považuje za vhodné tu uviesť, čo už v minulosti vyslovil, že „(j)edným z ustanovení CSP obsahujúcich vo vzťahu k odvolaciemu konaniu (§ 355 až 396) osobitnú úpravu, ktorá má prednosť, je § 329 ods. 2, podľa ktorého pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Aj z hľadiska doktríny ide o špeciálne procesné pravidlo, ktoré má osobitný význam pre odvolacie konanie v tom, že pri preskúmvaní vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je aj pre odvolací súd relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To síce neznamená, že by odvolací súd nemohol zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 384 CSP, „(v)ylúčené je však to, aby svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré nastali až po vydaní napadnutého uznesenia. Na tieto skutočnosti odvolací súd neprihliada.“

(Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 1119). Uvedené zákonné pravidlo nie je možné obchádzať s odôvodnením, že na novú okolnosť, ktorá nastala až po vydaní rozhodnutia o neodkladnom opatrení, je možné prihliadať, ak vo svojom dôsledku

znamená/môže znamenať nevykonateľnosť („bezpredmetnosť“) navrhovaného neodkladného opatrenia“ (sp. zn. 5Obdo/15/2022).

44. Pre dovolacie konanie z ust. § 442 vyplýva, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preto pri dovolacom prieskume sa dovolací súd z hľadiska tvrdených vád v zmysle § 420 písm. f) CSP mohol relevantne zaoberať len takou argumentáciou, ktorá, pokiaľ súvisela so skutkovým a právnym stavom v spore medzi stranami, vychádzala z rozhodného stavu v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

Preto aj na okolnosť povolenia reštrukturalizácie žalovaného s účinkami ku dňu 15. júla 2022 mohlo byť prihlíadané len z hľadiska procesného posúdenia vplyvu jej účinkov na dovolacie konanie, jeho priebeh, nie však na samotné rozhodovanie o dovolaní (tu z hľadiska prípustnosti jeho dôvodov).

45. K námietke a/ o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že za arbitrárny dovolatelia považujú záver, že neosvedčili tvrdenú obavu z ohrozenia exekúcie, pričom takýto záver má podľa nich „základ v nesprávnom právnom posúdení, nesprávne vyhodnotenom skutkovom stave a ide o závery arbitrárne a v rozpore s reálnym skutkovým stavom.“ Podľa dovolateľov odvolací súd zamietol ich odvolanie voči uzneseniu súdu prvej inštancie „de facto“ z dôvodu, že nepreukázali dôvodnú obavu z ohrozenia exekúcie, z dôvodu absencie osvedčenia potreby neodkladnej úpravy pomerov a z dôvodu neosvedčenia proporcionality medzi navrhovanými opatreniami a hodnotou pohľadávok. K tomu dovolatelia v podstate zopakovali skutkovú a právnu argumentáciu použitú už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

46. Z argumentácie dovolateľov je zjavné, že uvedenú námietku (a/) spájajú s nesprávnym vyhodnotením skutkového stavu a s nesprávnym právnym posúdením veci v rozhodnutiach súdov oboch nižších inštancií. V prvom rade je potrebné definovať pojem arbitrárnosť súdneho rozhodnutia. Za také sa považuje rozhodnutie založené na svojvôli

či ľubovôli súdu, neopierajúce sa o zákon. Dovolací súd však v prípade rozhodnutí odvolacích súdov o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia nemá prieskumnú kompetenciu z hľadiska prehodnocovania už uzavretého skutkového stavu na súde odvolacom (§ 442 CSP), v danom prípade podľa stavu v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) a ani z hľadiska preskúmavania správnosti právneho posúdenia veci, ako už vysvetlil vyššie (§ 421 ods. 2 CSP). Preto v tejto časti nepovažoval argumentáciu dovolateľov za prípustné dovolacie dôvody.

47. Vo vzťahu k námietke b/ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd z tohto hľadiska preskúmal nielen rozhodnutie odvolacieho súdu, ale vzhľadom na jeho potvrdzujúci charakter aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže z hľadiska nimi uvádzaných dôvodov tvoria celok. Podľa názoru dovolacieho súdu už súd prvej inštancie zreteľne vyjadril dôvody, pre ktoré návrhu neskorších dovolateľov nevyhovel.

Pokiaľ ide o zákonné náležitosti písomne vyhotoveného uznesenia, všeobecnú úpravu obsahuje ustanovenie § 236 CSP, podľa ktorého v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Avšak v prípade uznesení, ktorými sa v podstate rozhoduje o veci samej, za aké je treba považovať

aj tu preskúmané rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia, je nevyhnutné vychádzať z ustanovenia § 220 CSP upravujúceho náležitosti rozsudku. Tiež podľa doktríny „(f)ormulovaná odlišnosť bude dopadať predovšetkým na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko kým v prípade uznesenia podľa § 236 postačuje stručné odôvodnenie, tak pokiaľ bude mať uznesenie charakter meritórneho rozhodnutia, musí spĺňať požiadavku vysvetlenia a posúdenia podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdi, prípadne poukáže na ustálenú rozhodovaciu prax,

t.j. náležitosti ako v prípade odôvodnenia rozsudku“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.

H. Beck, 2016, s. 860). V prípade rozhodnutí o odvolaní, ktorými došlo k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, je ďalej potrebné vychádzať z nižšie citovaných ustanovení § 387 ods. 2 a 3 CSP a § 393 ods. 2 a 3 CSP.

48. Podľa ust. § 387 ods. 2 a 3 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. (2) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. (3)

49. Podľa ust. § 393 ods. 2 prvá veta a 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedenie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. (2) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. (3)

50. Vo väzbe na citovanú zákonnú úpravu a obsah dovolania dovolací súd uvádza, že dovolatelia vytýkajú odvolaciemu súdu ako nesprávny procesný postup v podstate to, že sa stotožnil v zásadnom rozsahu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že k návrhu doložené dôkazy neprehodnotil a vec neposúdil podľa predstáv žalobcu, a teda vo výsledku, že ním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie nezmenil (nezrušil) návrhu vyhovujúcim spôsobom.

51. K tejto otázke sa vyslovil aj ústavný súd tak, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07).

A ďalej, že odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa bez ďalšieho stotožní s nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, možno taktiež považovať za nedostatočné a v konečnom dôsledku aj arbitrárne (III. ÚS 60/2018).

Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

52. V danom prípade podľa dovolacieho súdu už z rozhodnutia súdu prvej inštancie zreteľne vyplýva, že súd sa zaoberal pre vec podstatnou argumentáciou žalobcov, doloženými dôkazmi, ich vyhodnotením a na vyvodený skutkový stav v rovine osvedčenia relevantných skutočností aplikoval príslušné právne normy a ich interpretáciu v danom prípade vysvetlil v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z rozhodnutia vyplýva, že súd v súlade s úpravou

v ust. § 324 a nasl. CSP, ktorú podrobne citoval a vysvetlil aj z hľadiska právnej teórie (ods. 29 až 43), kládol dôraz na výnimočnosť navrhovaných opatrení, s tým, že je možné k ich nariadeniu pristúpiť len ak neexistujú iné (reálne a efektívne) prostriedky nápravy, resp. ochrany ohrozených nárokov oprávnených osôb, pričom zdôraznil, že predmetné návrhy boli podané pred konaním vo veci samej, ku ktorému však ani nedôjde, keďže podľa samotných žalobcov „vymáhanie predmetných pohľadávok na súde, by navýšilo stratu žalobcov.“

Za podstatné ďalej súd prvej inštancie považoval okolnosti, stav vo veci v čase jeho rozhodovania. Uviedol, že pokiaľ žalovaný ako dlžník navrhol svoju reštrukturalizáciu s dopadom na svoj majetok v Českej republike, tak „(i)de o legitímny nástroj, ku ktorému dlžník môže pristúpiť na zlepšenie svojej zlej ekonomickej situácie. ... nie je konaním, ktorého dôsledkom je zníženie majetku dlžníka na úkor svojho veriteľa, práve naopak, ... žalovaný

má snahu svojich veriteľov uspokojiť, hoci pomerne podľa výšky, druhu a charakteru ich pohľadávok.“ Aj z uvedeného vyplývajú zreteľné dôvody, podľa ktorých v rozhodnom čase súd prvej inštancie nemal za osvedčené také konanie žalovaného, ktoré by znamenalo zbavovanie sa majetku a ktoré by odôvodňovalo obavu, že exekúcia bude ohrozená.

Tiež poukázal na to, že ak v konaní pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn.

33K 24/2021, vo vzťahu k majetku žalovaného v Slovenskej republike, bolo rozhodnuté o začatí konkurzného konania voči žalovanému, tak jedným z jeho zákonných účinkov je,

že na majetok dlžníka nemožno začať výkon rozhodnutia alebo exekučné konania; poukázal

aj na možnosť žalobcov ako veriteľov žalovaného prihlásiť si svoje pohľadávky v rámci reštrukturalizačného (insolvenčného) konania prebiehajúceho v Českej republike,

pred Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. MSPH 98 INS 723/2021. Uzavrel, že „v konaní neboli osvedčené skutočnosti smerujúce k aktuálnej naliehavosti procesnej prevencie, ... (b)

ez exekučného titulu nemôže nastať situácia ohrozenia/zmarenia exekúcie.

Zároveň v zmysle ust. § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva môže nastať až po tom,

ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. ... v danom prípade absentuje osvedčenie potreby neodkladnej úpravy pomerov ako i existencie z budúceho zmarenia exekúcie ako základných podmienok pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia/neodkladného opatrenia...“ S týmito zisteniami a právnymi závermi sa stotožnil odvolací súd (§ 387 ods. 1 CSP) a na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil (§ 387 ods. 2 CSP), že existencia dlhu ešte sama o sebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie „predbežného/zabezpečovacieho opatrenia“,

opierajúc sa o judikát najvyššieho súdu R 20/1998. Odvolací súd tiež vysvetlil, že podľa § 324 ods. 3 CSP neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, preto už to postačovalo pre zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Vo vzťahu ku navrhovanému zabezpečovaciemu opatreniu však aj podľa odvolacieho súdu neboli osvedčené dôvody pre jeho nariadenie podľa § 325 ods. 1 CSP.

Vo vzťahu k odvolacej argumentácii (§ 387 ods. 3 CSP) vysvetlil svoj názor (ods. 51),

že poskytovanie pôžičiek iným subjektom „generuje žalovanému zisk v podobe úrokov ...

nie je spôsobilé ohroziť prípadné uspokojenie zmenkovej pohľadávky,“ a ani investičná činnosť žalovaného nemôže bez ďalšieho osvedčiť prípadnú obavu žalobcov z ohrozenia exekúcie. K tvrdeniam v odvolaní o ukracujúcich úkonoch žalovaného poukázal odvolací súd na právnu možnosť žalobcov ako veriteľov takýmto úkonom odporovať. Pripustil, že aj keď vzhľadom

na okolnosti prípadu môže byť na strane žalobcov určitá obava, ako „subjektívna predstava“, avšak s opakovaným odkazom na závery judikátu R 20/1998 zdôraznil, že (z objektívneho hľadiska) „...žalobcovia v konaní ... neosvedčili hodnoverným spôsobom, ... že žalovaný vykonáva úkony alebo sa správa tak, že účelovo smeruje k zmareniu uspokojenia pohľadávky žalobcov 1/ - 7/.“ Odchylné od súdu prvej inštancie vyhodnotil (ods. 53), že v danom prípade princíp proporcionality (prípadného) zásahu navrhovaným opatrením súdu do majetkových pomerov žalovaného (by) nebol porušený, avšak vysvetlil, že ide len o jeden z (kumulatívne) posudzovaných predpokladov dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd sa vyjadril (ods. 54) aj k nedôvodnosti dodatočnej argumentácie žalobcov v doplnení odvolania [ktorá však z časového hľadiska ani nemohla

mať vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP); pozn. dovolacieho súdu]. Napokon sa odvolací súd vyjadril aj k poukazu žalobcov na rozhodovaciu prax súdov nižších inštancií v iných veciach, v ktorých bolo obdobným návrhom proti žalovanému vyhovieť,

tak, že v rámci existujúcej nejednotnosti rozhodovacej praxe súdov sa priklonil

k tým rozhodnutiam, v ktorých boli posudzované obdobné skutkové a právne otázky a rovnako došlo k zamietnutiu návrhov na nariadenie zabezpečovacieho alebo neodkladného opatrenia, s uvedením konkrétnych súdov a spisových značiek týchto rozhodnutí.

53. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že odvolací súd považoval ním preskúmané rozhodnutie za vecne správne, a preto pokiaľ pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 387 ods. 1 až 3 CSP, nemožno tento jeho postup považovať za porušenie práva žalujúcej strany na spravodlivý proces.

Rovnako, pokiaľ dovolatelia označili napadnuté rozhodnutie za formalistické, a to preto, že vecne nevyhovelo ich návrhom, tak ide len o prejav nespokojnosti žalujúcej strany s výsledkom sporu, a nie o prípustné a dôvodné výhrady voči procesnému postupu súdov v prvoinštančnom a odvolacom konaní, z hľadiska dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Dovolací súd preskúmaním veci z hľadiska podaných dovolacích dôvodov nezistil arbitrárnosť v zmysle svojvôle súdov nižších inštancií v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia, či pri formulovaní dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahovalo dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným dovolacím námietkam neskorších dovolateľov a je dostatočne odôvodnené. Odvolacími námietkami sa odvolací súd zaoberal a nie je možné dôvodne vytýkať súdom oboch nižších inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach nestotožnili s argumentáciou žalujúcej strany a jej názorom na skutkový a právny stav veci.

54. Dovolací súd v intenciách vyššie uvedeného dospel k záveru o neopodstatnenosti dovolacej námietky tu uvádzanej pod písm. b/, keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie), dostatočne a zreteľne objasňuje, čoho a z akých dôvodov sa neskorší dovolatelia domáhali, čo navrhovali, ako sa bránil žalovaný, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, i aké závery zaujal odvolací súd k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z predmetného konania nie je zrejmé a ani sa tak nejaví, že by v danej veci konajúci súd nižšej inštancie svojím procesným postupom znemožnil neskorším dovolateľom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

55. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov z hľadiska ich odôvodnenia nevykazujú znaky arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti z hľadiska obsahovej či logickej nekonzistentnosti alebo rozporu s príslušnou zákonnou úpravou Civilného sporového poriadku, a teda naplnenia podmienky nesprávneho procesného postupu takej intenzity, ktorá by vo svojom dôsledku niesla so sebou vadu zmätočnosti konania z dôvodu porušenia práva strany na spravodlivý proces.

56. Dovolací súd z uvedených dôvodov nezistil v danom prípade namietanú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, a tým ani prípustnosť a dôvodnosť tejto časti dovolania.

57. K námietke c/ dovolací súd uvádza, že dovolatelia videli porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces napokon v tom, že odvolací súd podľa nich neprihliadol na tie rozhodnutia iných súdov nižších inštancií (okresné, krajské), ktoré v prípadoch iných žalobcov s obdobnou argumentáciou vyhovel ich návrhom proti žalovanému na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

58. Je možné prisvedčiť dovolateľom v tom, že nejednotná rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach (skutkovo a právne analogických) vo všeobecnosti nie je z hľadiska princípu právnej istoty akceptovateľná. K odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecného súdu o tej istej právnej otázke sa vyjadril opakovaně vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky. V náleze z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012-48, uviedol, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun

primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

59. Z hľadiska dovolateľmi vznesenej námietky zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP však bolo potrebné posúdiť, či odvolací súd tým, že podľa dovolateľov nerešpektoval niektoré nimi označené opačné (návrhom vyhovujúce) rozhodnutia súdov nižších inštancií v obdobných veciach, sa v danom prípade dopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

60. Nastolená argumentácia dovolateľov sa dotýka princípu právnej istoty, ktorý Civilný sporový poriadok zakotvuje v čl. 2 ods. 2 tak, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa čl. 2

ods. 3 CSP, ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. K pojmu „právna istota“ sa vyjadrila aj právna doktrína tak, že pre oblasť civilného procesu bude dominantnou požiadavka, „aby strana sporu takrečeno pri vstupe do pojednávacej miestnosti s istou (čo možno najvyššou) mierou pravdepodobnosti „vedela“, ako sa jej právny prípad za daných skutkových a právnych okolností posúdi“. ... „Teda požiadavka na posúdenie rovnakých (obdobných) právnych prípadov rovnako (obdobne), ale aj prípadne „nerovnako“ (ak sú na to splnené podmienky a predpoklady) sa musí spájať s predvídateľnosťou tohto postupu. Ak teda súd posúdi konkrétnu právnu situáciu odvolávajúci sa na pravidlo analogickej aplikácie už posúdených prípadov, no aj prípad, kedy právnu situáciu posúdi inak, musí: i) svoj myšlienkový postup „odokryť“ stranám sporu napríklad pri predbežnom prejednaní sporu obligatórny ozrejmnením svojho právneho názoru, ii) svoj myšlienkový postup v oboch prípadoch náležite odôvodniť. Pochopiteľne, pri nerešpektovaní „rovnakosti“ či „podobnosti“ právneho prípadu s právnym posúdením už v minulosti posúdeným - judikovaným, bude toto odôvodnenie musieť spĺňať kvalifikované náležitosti. Inak povedané, musí byť zrejme podrobnejšie a presvedčivejšie.“ (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 29 - 30.)

61. V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutia súdov (Okresný súd Topoľčany, Okresný súd Nitra, Okresný súd Bratislava IV, Krajský súd v Bratislave), ktorými v iných obdobných konaniach bolo navrhovateľom vyhovie a na ktoré dovolatelia poukázali v dovolaní, netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Ústavný súd Slovenskej republiky za ustálenú prax najvyššieho súdu považuje jeho rozhodnutia, ktorými je určitá právna otázka vyriešená ustálene a pokiaľ „najvyšší súd považuje určitý právny názor za ustálený, je vhodné, aby ho publikoval v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“ (I. ÚS 115/2020, I. ÚS 206/2022).

O taký prípad však v danom prípade nejde a ako už odvolací súd vysvetlil vyššie, predmetom prieskumu v danej veci nemôže byť právna otázka z hľadiska správneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 2 CSP).

62. Dovolateľmi uvádzané rozhodnutia okresných ani krajských súdov nie je možné považovať za rozhodnutia „najvyšších súdnych autorít“, ako to má na mysli CSP v čl. 2 ods. 2; v systéme všeobecných súdov v SR je takým súdom predovšetkým (avšak nie výlučne) najvyšší súd. Z hľadiska napadnutého rozhodnutia je tiež potrebné poukázať na ust. § 220 ods. 3 CSP, a vo vzťahu k odvolaciemu súdu na ust. § 393 ods. 3 CSP, v zmysle ktorých, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku/rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Z hľadiska interpretácie týchto noriem vo väzbe na čl. 2

ods. 2 CSP odvolací súd uvádza, že aj podľa doktríny v prípade základných princípov

(čl. 1 -18 CSP) „(i)de o výkladové normatívne pravidlá, teda o právne normy, záväzne stanovujúce pravidlá výkladu procesných noriem (právnych pravidiel) upravených v Civilnom sporovom poriadku“

(Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 29). Pokiaľ ide o samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, dovolací súd rovnako už vyššie vysvetlil svoj záver o dodržaní kritérií pre dostatočné odôvodnenie rozhodnutia v súlade so zákonnou úpravou. Len dodáva, že odvolací súd nemal zákonnú povinnosť podrobne zdôvodniť „odklon“ od iných rozhodnutí okresných a krajského súdu, v ktorých bolo navrhovateľom v obdobných veciach vyhovené, keďže nešlo o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, „ktorá má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne sú nimi aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, a ak pôjde o aplikáciu úijného práva, tak aj Súdny dvor Európskej únie so sídlom v Luxemburgu“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 816).

63. V argumentácii dovolateľov naprieč celým obsahom dovolania do popredia vystupuje námietka porušenia princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, že ich spor pri obdobnom skutkovom a právnom stave bude rozhodnutý v zásade rovnako, podľa ustálenej rozhodovacej praxe a so zvýraznením, že ak takej praxe niet, že ich spor bude rozhodnutý spravodlivo.

64. Zo samotného výrazu legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Legitímne očakávanie je užšou kategóriou ako právna istota. Štát môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali a ktoré spravidla súvisia s ľudským právom, porušiť legitímne očakávanie ako princíp právneho štátu. Ide o jeden z množstva konkrétnych výrazov princípu materiálneho právneho štátu, v ktorom všetci nositelia verejnej moci vrátane parlamentu sú podriadení ústave a jej princípom. Ťažiskom ústavného systému je jednotlivec a jeho sloboda, do ktorej nemožno arbitrárne zasahovať. (PL. ÚS 10/04)

65. Pri pomerne veľkom zovšeobecnení a zjednodušení k pojmu spravodlivosť najvyšší súd poukazuje na potrebu pri súdnom rozhodovaní zohľadniť rozlišovanie „spravodlivosti obecnej a individuálnej“ (Holländer, P. Nástin filosofie práva: úvahy štruktúralní, 1. vydanie. Praha: Všehrd, 2000. s. 95). „G. Radbruch vidí medzi týmito pojmami značné pnutie“ (tamtiež, s. 96). Tu možno voľne nadviazať, že pokiaľ podstatou obecnej spravodlivosti je rovnosť a prejavuje sa vo svojej všeobecnosti, naopak individuálna spravodlivosť sa prejavuje medzi jedinečnými subjektami, v individuálnych podmienkach. V prípade súdnych rozhodnutí prevažujúcou má byť spravodlivosť s ohľadom na okolnosti prípadu.

66. Práve konkrétne okolnosti v danej veci boli posúdené v rozhodnutiach oboch súdov nižších inštancií, a to spôsobom a s odôvodnením, ktoré podľa dovolacieho súdu nemožno považovať za rozporné so zákonnou úpravou Civilného sporového poriadku, a to v miere porušenia dosahujúcej až ústavnoprávny rozmer. Relevantné bolo, že princíp právnej istoty, ktorý dovolatelia v konečnom dôsledku prepájajú na spravodlivé rozhodnutie ich vecí, ako všeobecný postulát v CSP, nemohol byť dovolacím súdom považovaný za porušený v intenzite predstavujúcej zmätočnosť v zmysle § 420 písm. f) CSP, keďže nedošlo k tvrdenému odklonu od konštantnej judikatúry (dovolateľmi ani neuvádzanej), ktorú by odvolací súd nerešpektoval a súčasne, ak sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými i právnymi okolnosťami prípadu relevantnými pre rozhodnutie vo veci. Navyiac v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil aj to, že išlo o situáciu súbežnej existencie viacerých rozhodnutí súdov nižších inštancií (okresných, krajských), ktoré za podobných okolností aké sú aj predmetom tu preskúmaného prípadu, rozhodli protichodne, teda už z tohto dôvodu logicky nemohlo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 393 ods. 3 CSP). Nemohlo preto dôjsť ani k nepredvídateľnému rozhodnutiu, v rozpore s legitímnymi očakávaniami strán a z tohto hľadiska a

priori nemožno vnímať napadnuté rozhodnutie ani ako „nespravodlivé“.

Dovolací súd len dodáva, že dovolatelia sa v tomto smere z hľadiska úpravy v § 420

písm. f) CSP argumentačne opierali subjektívne a jednostranne len o existenciu

im vyhovujúcich rozhodnutí, avšak odvolací súd zistil aj poukázal na existenciu protichodných

(návrhy zamietajúcich) rozhodnutí súdov nižších súdov a na túto objektívnu situáciu síce stručne, ale adekvátne reagoval vo vzťahu k svojmu napadnutému rozhodnutiu v jeho odôvodnení. To, že napadnuté rozhodnutie nevyhovelo odvolaniu terajších dovolateľov, inak povedané, že boli v konaní pred odvolacím súdom neúspešní, v tomto prípade z hľadiska nimi formulovaných dovolacích námietok nepredstavuje dôvody prípustnosti ich dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

67. Dovolací súd napokon len podporne k svojim záverom poukazuje na záver Ústavného súdu SR v jeho náleze z 30. januára 2013, sp. zn. III. ÚS 551/2012, podľa ktorého prípadné odchýlenie sa súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu,

že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokováanej veci. Tieto znaky dovolateľmi tu napadnuté rozhodnutie nevykazuje.

68. Je tiež potrebné poukázať pri uvedených záveroch na určité špecifikum rozhodovania súdov nižších inštancií dané tým, že v obdobných veciach bolo súbežne vyvolaných viacero konaní o návrhoch na nariadenie zabezpečovacích a/alebo neodkladných opatrení proti totožnému žalovanému na viacerých okresných súdoch a to dokonca v obvodoch viacerých krajských súdov (napr. Krajský súd v Nitre, Krajský súd v Bratislave), pričom zákonná úprava v § 328 ods. 2 CSP stanovuje pre rozhodnutie striktné lehoty

(neodkladne, najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu a pod.), čo mohlo znížiť reálnu možnosť súdov reagovať pri rozhodovaní na prípadné odchýlné posúdenie obdobných návrhov v iných veciach.

69. Najvyšší súd už v minulosti vyslovil, že „(p)redpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd (vrátane porušenia práva na spravodlivý proces) je také ich porušenie, ktoré nie je napravitelné alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré

sú obsiahnuté v zákone v spojitosti s predbežnými opatreniami (neodkladnými opatreniami). Predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie) ako zabezpečovací prostriedok v civilnom procese však nemôže sám osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej alebo právnickej osoby“ (uznesenie NS SR z 9. februára 2017, sp. zn. 3Obdo/1/2017). Dovolací súd nadväzujúc dodáva, že rovnako tak samotné nevyhovenie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho a/alebo neodkladného opatrenia bez ďalšieho nezakladá záver o porušení práva strany (navrhovateľa) na spravodlivý proces.

70. Vo výsledku však v danej veci bolo podstatné, čo dovolací súd záverom zdôrazňuje, že procesný postup súdov predchádzajúci napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu ani jeho odôvodnenie nevykazujú znaky, ktoré by bolo možné považovať za popierajúce zmysel a podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (vrátane práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru), keďže odvolací súd zrozumiteľne vysvetlil pre rozhodnutie vo veci podstatné skutkové a právne závery, ku ktorým dospel. Z hľadiska namietanej zmatečnej vady v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd nezistil také odchýlenie sa od znenia príslušných právnych noriem upravujúcich neodkladné opatrenia a zabezpečovacie opatrenia, že by nedostatočným vysvetlením dôvodov svojho rozhodnutia zásadne poprel účel a význam tejto právnej úpravy (justičný omyl). To, že sa podstata právnych úvah dovolateľov odlišuje od názoru odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), ktorý svoje rozhodnutia dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, a ktoré dovolací súd z hľadiska správnosti ustálenia (osvedčenia) skutkového stavu (§ 442 CSP) a právneho posúdenia veci ani nie je oprávnený vecne preskúmať (§ 421 ods. 2 CSP), neznamená zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

71. Dovolací súd preto ani z hľadiska námietok tu uvedených pod písm. c) v danom prípade nezistil

vadu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, a tým ani prípustnosť a dôvodnosť tejto zvyšnej časti dovolania.

72. Podľa ust. § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

73. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcov nevykazuje znaky prípustnosti a tým ani jeho dôvodnosti v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, a preto dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

74. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

75. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.